

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania A. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 22 stycznia 2014 r.

Wniesiono o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, „skoro Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z § 3 ust. 1 pkt 1b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego, uznając, iż w okresie od 1.03.1974 r. do

4.10.1974 r. obowiązujący powoda wymiar czasu pracy wynosił 8 godzin dziennie, a w konsekwencji powyższego uznanie, że powód, nie wykonywał w okresie od 1.03.1974 r. do 4.10.1974 r. pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na jego stanowisku pracy, podczas gdy prawidłowa wykładnia w/w przepisów wskazuje, iż w w/w czasie wymiar czasu pracy powoda wynosił jedynie 5 godzin na dobę. Ponadto Sąd I Instancji dopuścił się naruszenia art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że incydentalne wykonywanie przez powoda prac związanych z przyjmowaniem i naprawą aparatów słuchowych wyłącza uznanie, iż powód wykonywał w okresie od 1.03.1974 r. do 4.10.1974 r. pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na jego stanowisku pracy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa, a nie sądem faktu, w związku z tym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (wyroki SN z 4 grudnia 2008 r., II UK 106/08, LEX nr 558588, z 13 czerwca 2001 r., II CKN 530/00, LEX nr 52597).

Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania (wyrok SN z 5 maja 2010 r., II PK 343/09, LEX nr 603420). Podstawą oceny prawnej Sądu Najwyższego może być tylko stan faktyczny ustalony w zaskarżonym wyroku (wyrok SN z 7 grudnia 2001 r., II UKN 649/00, niepubl.). Sąd Najwyższy nie może brać pod uwagę zawartych w skardze argumentów polemizujących z dokonaną przez sąd oceną dowodów (wyrok SN z 2 października 1997 r., II CKN 360/97, Prok. i Pr.-wkł. 1998, nr 9, s. 39).

Uzasadnienie podstawy kasacyjnej wniesionej skargi stanowi w istocie polemikę z wywodami Sądu Apelacyjnego i nie zawiera racjonalnych argumentów podważających trafność zaskarżonego orzeczenia. W takim przypadku skargę się oddala (wyrok SN z 8 maja 2000 r., V CKN 36/00, LEX nr 269797).

W związku z powyższym nie sposób stwierdzić, w jakim zakresie skarga jest oczywiście uzasadniona. To skarżący powinien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126).

Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.